

Nekrologi

IN MEMORIAM
**BATRIĆ JOVOVIĆ, DR. MED.,
 SPECIALIST OFTALMOLOG
 (1946-2005)**

Dušica Pahor

Sredi dela nas je 30. junija 2005 nepričakovano zapustil Batrić Jovović, dr.med., specialist oftalmolog, nadzorni kirurg Oddelka za očne bolezni Splošne bolnišnice Maribor. Rojen je bil 23.8.1946. Mladost je preživel v Mariboru, kjer je končal osnovno šolo in gimnazijo. Študij medicine je opravil v Beogradu in Zagrebu. Že zelo zgodaj se je odločil za oftalmologijo. Na Oddelku za očne bolezni se je zaposlil julija 1978. Specializacijo iz oftalmologije je končal decembra 1983 v Ljubljani, od septembra 2001 pa je bil nadzorni zdravnik specialist kirurg na Oddelku za očne bolezni Splošne bolnišnice Maribor. Bil je priznan strokovnjak in učitelj, mentor mlajšim rodovom, sekundarijem, specializantom raznih strok, aktiven član Združenja oftalmologov Slovenije in Zdravniške zbornice.

Novica o njegovi smrti je pretresla vso slovensko oftalmologijo, ki je z njim izgubila uglednega oftalmologa in prijatelja. Veselil se je selitve v nove prostore in nove opreme oddelka. Dejavno je namreč sodeloval pri načrtovanju razvoja in skupni viziji. Kruta usoda je vse to prekinila.

Srčno si je želel, da bi začeli izvajati mikrokirurške posege na zadnjem segmentu - vitrektomijo tudi na našem oddelku in na to se je intenzivno pripravljaj. Bil je učitelj mlajšim kolegom. Upamo, da ga ne bomo razočarali in bomo nadaljevali njegovo pot. S selitvijo v nove prostore in z novo opremo bodo dane resnične možnosti, da to uresničimo.

Ko smo izvedeli za pretresljivo novico, so nam po licih polzele solze brez besed, obdajala nas je grozljiva tesnoba. Nobenih misli, ena sama praznina. Še včeraj je bil zdrav, živ, sedaj ga ni več med nami.

Ali je lahko usoda bolj kruta? Kaj je bolj dokončno kot smrt sama? Smrt v našem življenju je smrt drugega, to je smrt, ki je sami nikoli ne spoznamo, to je smrt, ki nas obdaja, dokler živimo. Vedno znova posega v naše življenje in nam jemlje najdražje. Tudi tokrat je prišla, iznenada, nepričakovano, kruto, grobo, brez opozorila. Sredi dela, sredi načrtov za prihodnost je brez milosti iztrgala iz naše sredine našega dr. Jovovića. S kakšno pravico, zakaj? Zakaj tako hitro? Zapustil je družino, ki mu je pomenila vse. Kako ponosen je bil na svoja otroka. Verjel je vanju in skupaj z njim smo se veselili njihovih uspehov.

Bil je človek. Človek z veliko začetnico. Človek v pravem pomenu te besede. Srečo moraš imeti, da jih v življenju srečaš. Še večjo srečo, če ga lahko šteješ za svoje prijatelje.

Dr. Jovović je bil človek z neverjetnim poslušom za soljudi, vedno pripravljen pomagati in se razdajati za druge, ne le za svoje bolnike, ampak tudi za vse sodelavce, prijatelje pa tudi za tiste, ki jih je komaj poznal, če je čutil, da so potrebni pomoči. Kolikokrat je dejal: Acta, non verba! Dejanja, ne besede! Dr. Jovovića bomo ohranili v trajnem spominu kot nenadomestljivega sodelavca in prijatelja, strokovnjaka, predvsem pa kot velikega človeka z izjemno človeško toplino.

Naj zaključim z mislimi Alberta Camusa:

*»Ne hodi pred menoj,
 morda ne bom sledil.
 Ne hodi za menoj,
 morda ne bom vodil.
 Hodi ob meni.
 In mi bodi prijatelj.«*

In dr. Jovović je hodil z nami.

IN MEMORIAM

LILJANA MARKOČIČ, PSIHIATRINJA

Jože Felc

Dne 2. 7. 2005 smo se sorodniki in najbližji sodelavci v idilični vasi Čepovan pod Sveto goro pri Gorici poslovili od zdravnice Liljane Markočič, psihiatrinje. Poslavljanje je bilo nadvse ganljivo in tragično.

Zapustila nas je kolegica v srednjih letih svojega življenja in ustvarjalnega dela. Leta 1987 je končala Medicinsko fakulteto v Ljubljani in se takoj po študiju zaposlila v Psihiatrični bolnišnici v Idriji. Priljubljenost pri pacientih in kolegih si je pridobila s strokovnostjo in s pridržano prisrčnostjo. Po končani specializaciji je vodila ženski psihiatrični oddelek s tisto strokovno avtoriteto in človeško modrostjo, ki jo duševno moteni in osebe, ki na takšnih oddelkih žrtvuje znanje in čas za bližnjaka, potrebuje in ceni. Kolegica Liljana je človekovo motenost in drugačnost dojemala v soju tiste medicinske in socialne celostnosti, kateri je podlaga biološka in psihološka plast.

Kakor je bila v svojih odločitvah dosledna in natančna, pa je bila zmeraj dostopna in celo prijazno sprejemljiva za timsko razpravo o posameznem pacientu ali pa o skupini zdravljenk in zdravljenec. Naša doktorica Liljana je bila človek, ki je v kolektiv sodelavcev in pacientov vnašala ustvarjalni zanos in optimizem. V zasebnih pogovorih je bila zadržano skromna, vendar zmeraj razprta za razpravo o diagnostičnih in terapevtskih dilemah ter možnostih.

Vedeli smo, ko je teden za tednom prihajala iz sončne Gorice v nekoliko odmaknjeno Idrijo, da ima svoje delo nadvse rada. Spoštovali smo njeno radovednost ter se mogoče kdaj tiho spraševali, katere so tiste osrečujoče okoliščine, ki našo kolegico tako močno vežejo na sledenje zdravniškemu poslanstvu in službi bližnjemu, ki je v stiski. Še bolj se je pred sodelavce to vprašanje zastavljalo potem, ko je Liljana sredi magistrskega študija zaznala v sebi tisti nikoli doumljen molo, ki kruto najeda mlado življenje v njegovi biološki, k sreči ne v ontološki razsežnosti. Morda je to doumevala sama Liljana, ki je bila duhovno bogat človek. Dostojanstveno je jutro za jutrom sedla med kolege, vodila oddelek, se pogovarjala s sodelavci in pacienti - toda, sama in mi vsi smo vedeli, kako vsem možnostim sodobne medicine tiho odhaja. Kot sapica se je zgubljala in nazadnje, nekega dne, kakšen mesec pred smrtjo, je ni bilo več. Spogledali smo se in izvedeli, da dostojanstveno ugaša na Internem oddelku Bolnišnice v Šempetru.

Dr. Liljana Markočič je bila srečna oseba, ker je vse ljudi imela rada. Tudi zato, ker je nikoli potešeno radovednost dopolnjevala s stalnim izobraževanjem. Njen mentor in predstojnik sem se velikokrat zatekel k njej na posvet. Kajti vemo, absolutnih resnic v psihiatriji ni, je samo dražljiva razprtost.